

»Potem jim pa žrtvujem božični svečici, da bodo pustili Grana v miru...«

Ko je slišal Erlend predlog svojega sina, je ves ztrepetal in rekel z glasom, ki je bil od razburjenja ves zamolkel: »Bog te blagoslovi, Ole, za te besedel«

Hitro je odmotal manjši sveženj, v katerem sta bili dve hlevski svetilki, ki ju je kupil v mestu za sosedovo ženo. Potem je vtaknil v

vsako po eno svečico, ju prižgal in dal eno v roke malemu Olu. Nato sta poskočila kvišku in pričela mahati s svetilkama, tako da so od svetle luči zaslepljeni volkovi glasno zatulili in nato v zmedenem strahu izginili v gostem grmovju.

»Božični svečici sta nama rešili življenje!« je rekel Erlend, ko je četrť ure pozneje Sigrid ihtedečega dečka s solzami radosti v očeh stisnila v svoje naročje...

* * *

Kje otrok si zlatolasi?

»Kje otrok si zlatolasi?
Brž srnjačka mi napasi,
pa ga osedlaj!«
Jezuščka pokliče Mati.
Pred nebeškimi so vrati
zbrani angelci že vsi,
zlate čakajo sani ...
Jezušček je na srnjaku,
angelčki so na saneh
in hitijo po oblaku —
že na zemeljskih so tleh.
»Zdaj krenimo v tole plat,
tam sta revščina in glad!
Ni krompirja, kruha ni
in otroci so bledi.«
Jezušček da z zvončkom znak,
ko je stopil na prvi prag.
Glej, že angelčki hité
in na mizo položé
cvetov rumenih z rajskih lok

in tisoč jih vcveté okrog
in vsak iz njih je zlat cekin ...
Očetu pravi božji Sin:
»In tebi sem prinesel delo.«
Kako je v hiši vse veselo!
Prinesel Jezušček na sveti je večer
očetu delo, zdravje, kruh in mir...

* * *

Božični utrinki

V Marijo dete se smehlja,
vso srečo ji obeta.
Marija je vesela vsa,
ne ve, kaj bo čez leta.

Pred nekaj leti tudi mi
nebeško smo darilo
prav kakor Jezuščki bili
za mamico premilo.

Mariji sanja se skali,
osujejo se nade.
A krivda pade na ljudi,
na Jezusa ne pade.

Poglejmo mamici v oko.
Smo li ostali zanjo
darilo božje ali smo
skalili njeno sanjo?

In če Mariji nade se
čez leta le skalijo,
po naši krivdi naj se ne —
po naši naj brstijo.

Pastúškin